

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**SÉGOLÈNE ROYAL NO CONFON
NACIÓ AMB NACIONALISME**

Joan F. Mira

Escriptor

EN SÍNTESI

Tremolors

França: himne i bandera

A tres setmanes de les eleccions presidencials franceses, els candidats, els partits i la premsa estan molt ocupats amb el tema: si cal embolicar-se amb la bandera tricolor, si la República, la identitat i la nació són una i la mateixa cosa, si es pot ser patriota sense ser nacionalista, si la nació és compatible amb la immigració, si és bo cantar *La marseillesa* per tancar els mítings i els actes de campanya, ja veuen vostès quines coses. Al Regne d'Espanya, l'esquerra governant i la dreta oposant es llancen a la cara insuficiències en matèria de definicions, i sovint ens les llancen a nosaltres –pobres “perifèrics” sovint difícils d'identificar–, amb la raó de fons, sempre present, que el tema de la identitat hauria de ser cosa superada i passada. Els polítics, ideòlegs, historiadors, redactors d'editorials de diaris i opinadors diversos, tenen a Espanya una certesa perfecta, compartida: la seua identitat no es discuteix, no és cap problema teòric (tot i que de vegades en parlen com si ho fóra), es fonamenta simultàniament en les profunditats de la història i en els preceptes constitucionals.

SI CAL EXALTAR-LA, COM ARA FA amb tant de soroll la dreta, no és perquè presente cap dubte en la definició, ni perquè passe cap angoixa indefinida, sinó perquè és una arma eficaç en l'enfrontament partidista. Si cal omplir les places de Madrid amb banderes espanyoles, és perquè embolicar-se amb la bandera és un recurs antic i universal, que dona vigor als qui l'empren i és com un repte per als qui no ho fan. Jo, en aquesta matèria, aconsellaria als xicots del PSOE que ompliren també la Castellana (mai més ben dit) o la Plaza de España (idem) amb una mar de banderes *rojigualdas*. Que no tinguin cap por ni cap empatx: els seus col·legues francesos ho fan sense cap recança ni cap dubte conceptual.

FA POCs DIES, APROPIANT-SE JUSTAMENT DEL TEMA de la *identité nationale* que Sarkozy havia posat en joc, la candidata socialista va demanar als francesos que procuren tindre a casa una bandera tricolor i que l'exposen a la finestra el dia de la festa nacional. Si això ho diu a Espanya el senyor Rajoy, ja poden pensar quina seria la reacció del progressisme benpensant. La candidata socialista també s'ha declarat partidària fervent de cantar *La marseillesa*, cosa que començà a fer amb entusiasme en un míting a Marsella, d'on vingué el nom de l'himne, i on precisament és més abundant la població que no és exactament francesa d'origen i de sentiments, la multitud d'africans, àrabs, armenis, i altres gents que tenen poques raons per cridar “anem, fills de la Pàtria, el dia de glòria ha arribat”, i pocs motius per “formar batallons” i per “abeurar amb sang impura els solcs” dels seus camps. Mare de Déu, quin himne!

SI JO FÓRA SOCIALISTA ESPANYOL O ESPANYOLISTA de dreta, miraria de posar-li una lletra a la *Marcha real*, i no haver de veure els atletes que guanyen medalles, els futbolistes en partits internacionals, i el bon poble en general, escoltant compungits l'himne silenciós mentre els altres sí

DANIEL BOADA

“Jo tenia entès, llegint la premsa de Barcelona, que patriotisme, himne, bandera, identitat, nació, i altres matèries semblants, eren coses passades de moda, provincianes, impròpies dels països grans i seriosos d'Europa”

que canten les paraules del seu. Quan jo feia el batxillerat als Escolapis de València, cada matí formàvem al pati, hissaven la bandera d'Espanya, i cantàvem la lletra de l'himne que pareix que va escriure Pemán, aquell poeta monàrquic (i tan cursi com sovint el seu paísà Rafael Alberti), amb uns versos fantàstics: “*Viva España, alzad los brazos hijos del pueblo español.../ Gloria a la Patria que supo seguir por el azul del mar el caminar del sol.*” Jo no entenia molt bé què era això de seguir el caminar del sol sobre el blau de la mar, però després ja ho he vist: Amèrica, els *Conquistadores*, i tota la retòrica del cas. En realitat, era una lletra vàcua, innocent i no tan perillosa com les que parlen

de canons, batallons, o fins i tot de segar espigues d'or. En fi, ja s'ho faran, amb el seu himne.

DE MOMENT, LA CANDIDATA ROYAL, després de recomanar tan vivament himne i bandera, després d'afirmar que “cal estar orgullós de la nació, i que un Cap d'Estat ha de conduir cada francès a estar-ne ben orgullós”, afegia a continuació que ella no confon de cap manera la nació amb el nacionalisme. Vaja, *madame*, quin pensament tan nou: suposem que tampoc no confon societats amb socialisme, comunitat amb comunisme, idea amb idealisme, o poble amb populisme. El fonament universal de tot nacionalisme és, precisament, “estar orgullós de la nació”, i la resta són accessoris, complements, o derivacions constructives o funestes. Òbviament, el senyor Sarkozy ha declarat que està molt content de la posició socialista, i que “cal que hi haja pertot banderes franceses: d'identitat nacional, tothom en vol.” Justa la fusta. Le Pen assegura que els seus adversaris “li roben les idees, i que així les convaliden”. I finalment Mme. Royal remata dient que ella vol “rehabilitar el patriotisme del cor”, contra el “patriotisme de la por,” que propugna la dreta. I tanmateix jo tenia entès, llegint la premsa de Barcelona, que patriotisme, himne, bandera, identitat, nació, i altres matèries semblants, eren coses passades de moda, provincianes, impròpies dels països grans i seriosos d'Europa.

Marçal Sintès

¿L'aclaparadora hegemonia de les esquerres, dels socialistes particularment, és saludable per al país? Vull dir, ¿és bo que controlin tots els nivells de poder administratiu, començant pel govern d'Espanya i acabant per la majoria de ciutats importants de Catalunya, passant per la Generalitat? L'hegemonia a la qual em refereixo és legal i legítima. És legal i legítim que, ajudat per dos partits més petits, amb els quals ha conformat un bloc polític, el PSC –igual que els seus socis– acumuli un poder molt per sobre del que li correspondria. Ara, al meu parer, el mapa pràcticament monocolor que tenim no és saludable des del punt de vista de la democràcia, si l'entendem com a sistema que no sols ha d'expressar la realitat del país –cosa que l'actual no aconsegueix–, sinó també garantir la possibilitat de discrepància i el pluralisme. Tampoc és el més eficient per trobar solucions als grans reptes que se'n plantegen. Contra reticències com les meves i en defensa del poder del PSC s'hi ha pronunciat, per exemple, Celestino Corbacho (*La Razón*, 8 de març). L'alcalde de l'Hospitalet i president de la Diputació de Barcelona proclama: “Cal remar tots en la mateixa direcció i a més de forma ràpida. Ara es necessita més metro, més habitatge, més escoles, millors enfocaments en immigració... I com més acord i menys discussió hi hagi entre administracions, millor.” Quan els que manen assenyalen que no és hora de discutir i que fem el favor de seguir-los, em vénen tremolors democràtics. I quan a sobre em diuen que el que cal és, a banda de no discutir, anar ràpid, doncs encara me'n vénen més.

m.sintes@hotmail.com